

νή, κατάλαβαν στη στιγμή ότι είχαν ο γυιός της μικρότερης της αδερφής του, που τον είχαν ρίξει μαζί με την αδελφή του στο ποτάμι, κι' άμέσως βάλθηκαν να τον ναυαγοσπείνουν. Έπειδή κατάλαβαν ότι, όπως γλύτωσε αυτός θα γλύτωσε κι' η αδερφή του, πρώτη πρώτη δουλειά τους ήταν να μάθουν που βρίσκονταν αυτή. Την άλλη μέρα έμαθαν το σπίτι, που έμενε κλεισμένη η αδερφή του και στέλλουν μια γριά και της λέγει:

— "Αχ! τσιουπρά μου! Έχεις όλα τα καλά του Θεού, ως και τον αυγερινό στο μέτωπο και το φεγγάρι στις πλάτες, άλλ' ένα πράγμα δεν έχεις: Την ογάπη του αδερφού σου! Δεν σ' αγαπάει ο αδερφός σου!

— Δέ μ' αγαπάει; ο άδελφός μου; Τι λές αυτού, είσαι στα σωστά σου;

— Δέ σ' αγαπάει, γιατί αν σ' αγαπούσε, δε θα διασκεδάζε έξω αυτός και σένα να σ' αφήνει μοναχή. Θα πήγαινε στο περιβόλι της Ώραιας του κόσμου, και θα σου έφερνε ένα λουλούδι, για να δασκεδάζης κι' εσύ εδώ μέσα.

Λέγοντας αυτά τα λόγια η γριά έφυγε, κι' η τσιουπρά έπαισε να πεθάνη από τη λύπη της, ότι δεν την αγαπούσε ο αδερφός της. Το βράδυ έρχοντας ο αδερφός της τη βρίσκει σε νακιά κατάσταση και της λέγει:

— Τι έχεις αδερφούλα μου, κι' είσαι έτσι;

— Τάχα δεν ξέρεις εσύ, (του άπολογιέται) γιατί είμαι έτσι; Φεύγεις και μ' αφήνεις μοναχή μου στους τέσσερους τοίχους, κι' εσύ διασκεδάζεις έξω! "Αν μ' αγαπούσες δεν θα ξαναγες έτσι, αλλά θα πήγαινες στο περιβόλι της Ώραιας του κόσμου και θα μου φερνες ένα λουλούδι να διασκεδάζω κι' εγώ.

— Σώπα, αδερφούλα μου, (της είπε αυτός), και θα πάω να σου φέρω αυτό το λουλούδι...

Διατόζει άμέσως το χαλινάρι και στη στιγμή παρουσιάζεται μπροστά του ένα λυμπρό άλογο το καβαλιεύει και γίνεται άφαντος. Στο δρόμο του παρουσιάζεται μία Λόμια και του λέει:

— Είχα μεγάλη όρεξη να σε φάγω, αλλά σε λυπούμαι και σου χαρίζω τη ζωή.

— Σ' εύχαριστώ πολύ (της είπε αυτός και τη ρώτησε:) "Από που πᾶν κατά το περιβόλι της Ώραιας του κόσμου;

— Δεν ξέρω, γυιέ μου, (του άπολογήθηκε η Λόμια) αλλά πήγαινε και ρώτα τη δεύτερη την αδερφή μου.

Κεντόει έμπρός το άλογό του και φθάνει στην αδερφή της Λάμις. "Αμα τον ένοιωσε αυτή από μακριά είχε βγή και τον περίμενε να τον καταπιή, άλλ' άμα τον αντίκρισε έτσι ώμορφο, τον λυπήθηκε και τον ρώτησε:

— Που πᾶς πανέμορφο παληκάρι;

Της άπολογιέται το και το κι' αυτή τον ξαναρωτάει:

— Γνωρίζεις πούθε πάει ο δρόμος για την Ώραία του κόσμου;

— "Οχι! Της άπολογήθηκε αυτός.

— Πήγαινε τότε (του λέει αυτή) στην αδερφή μου τη μικρότερη, πάρα-μπρός κι' αυτή θα σου δείξη.

Κεντάει πάλι τ' άλογό του έμπρός και φτάνει στη μικρότερη την αδερφή των Λαμιών, κι' αυτή,

άμα τον ένοιωσε από μακριά νάρχεται είχε βγή στο δρόμο να τον καταπιή, σαν κι' οι αδερφές της, άλλ' άμα τον είδε έτσι ώμορφο, τον λυπήθηκε και τον ρώτησε:

— Που πᾶς, πανέμορφο παληκάρι;

Της άπολογιέται το και το κι' αυτή τον ξαναρωτάει:

— Γνωρίζεις πούθε πάει ο δρόμος για την Ώραία του κόσμου;

— "Οχι! Της άπολογιέται.

— Πύρε τότε (του λέει ούτη) αυτό το μαντήλι και τ' άβχ κατ'ήλιού κι' έλο κατ'ήλιού. Παχύνετας παχύνοντας θ' άπαντήσης ένα πλάτι κλεισμένο με σιδερένια θύρα. Σφούγγιτε τη θύρα μ' αυτό το μαντήλι κι' η θύρα θ' ανοίξει, και θα ιδής μέσα στην αύλη ένα λιοντάρι κι' ένα άρνι. Ρίξε στο λιοντάρι ένα κεφάλι σφαχτού, και στ' άρνι ένα δεμάτι χερτόρι κι' έρπα μέσα στο περιβόλι του παλατιού, κόψε το λουλούδι και φύγε.

(Έπεται το τέλος.)

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΔΙΝΟΥ ★

BEETHOVEN

Μία λάμψη άκόμη κλειούνε
τα μαύρα σωθικά σου
κάτι ή θείκη καρδιά σου
άκόμη θα μᾶς πῇ.

Και καρτερούν τα πλήθη,
που σέρνονται στο χώμα,
μ' δλάνοιχτο το σιόμα
ή τότες σου να βγούν.

Άπ' άκρη, σ' άκρη ή πλάση
κάποια ζωή άνασταίνει
και γίγαντας πεθαίνει
ή σκέπη ενός θνητού.

ΠΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ξέχασε κόρη το χωριό
κι' έλα μ' έμέ, σε περιμένω,
σίκω τα μάτια άπ' τ' άργαλιό
τ' άραχνιασμένο.

Θά σε στολίσω με φλονριά
και με λαμπρά μαργαριτάρια,
θά σε ζηλεύουν τα παιδιά
τα παλλικάρια.

Σήκω τα μάτια άπ' τ' άργαλιό,
ο δειλινός ψυχομαχάει,
φεύγει ή μέρα άπ' το χωριό
και δε γυρνάει!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ